

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ.

Γνωστοτάτη εἰς τοὺς φιλολογοῦντας εἶναι ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κλασικοῖς καὶ μεταγενεστέροις, ποιηταῖς καὶ λογογράφοις χρῆσις τοῦ ἐπιθέτου *κακός*, εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ ἀντικείμενον ἀναφερομένου, μετὰ τοῦ ἐπιρρήματος *κακῶς*, μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων ἀπολλύσθαι, ἀπολλύναι. Σοφ. Φιλ. 1369 ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπολλύσθαι κακοῦς. Οἰδ. Τυρ. 269 κακὸν κακῶς νιν — ἐκτρέφαι βίον. Αἰ. 1177 κακὸς κακῶς — ἐκπέσοι χθονός, 1391 κακοὺς κακῶς φθείρειαν. Εὐρ. Τρ. 446. ἡ κακὸς κακῶς ταρήσει, 1055 κακῶς κακῇ θανεῖται. Ἀριστ. Νεφ. 554 ἐκτρέφας τοὺς ἡμετέροισι ἱππέας κακοὺς κακῶς, Πλουτ. 65 ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Δημ. Μηδ. 240 κακὸς κακῶς ἀπολεῖ. Πολυβ. 7,3,2 κακὸν κακῶς ἀπολώλασι Πλουτ. Ἐρωτ. 760 ἀπόλοιτο — κακὸς κακῶς, Β. Κικ. 26 κακὸς — ἀπόλοιτο κακῶς, Β. Βρυτ. 33 ἀπόλλυντο κακὸν κακῶς Εὐαγγ. Ματθ. 21,41 κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς. Γνωστοτάτη ὁμοίως εἶναι ἡ σημασία τῆς φράσεως ταύτης, *κάκιστα*, *ἐλεινότεστα*, *πανωλέθρως*, ὡς ὁ Σοφ. Αἰ. 872 συνωνύμως χρῆται, ποιῶν τὸν Αἴαντα περὶ τῶν Ἀτρεϊδῶν λέγειν, καὶ σφῶς κακοὺς *κάκιστα* καὶ *πανωλέθρως* συναρπάσειαν.

Ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ θ' αἰῶνος ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσιν ἀπαντᾷ ὁμοίως ἡ φράσις, ἀλλ' οὐχὶ πλέον ἐπιθετικῶς, ἀλλ' ἐπιρρηματικῶς, ἐν τῇ μορφῇ *κακὴν κακῶς*, ὅπερ κακῶς ἔνιοι τῶν ἐκδοτῶν εἰς *κακιγκάκως* μετέβαλον, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δημῳδαί γλώσσῃ ἀκούεται. Ὁ Ed. Kurtz, καθηγητὴς ἐν Riga, ἐν πρῶτῃ μακτεῖα περὶ τούτου, δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift (τόμ. 3, τεύχ. α', σ. 150—155), πρῶτα παραδείγματα τῆς ἐπιρρηματικῆς χρήσεως καταλέγει, 1) Βίος ἀγίου Θεοδώρου, ἔκδοσ. Πετροπόλεως, 1892, σ. 78, οἱ δὲ . . . *κακὴν κακῶς* ἀπόλωτο (τὸ σύγγραμμα εἶναι τοῦ θ' αἰῶνος), 2) Ἰωάννου Γεωμέτρου ἐγκώμιον εἰς ἁγ. Παντελεήμονα, ἔκδοσ. L. Sternbach, Krakau, 1892, σ. 716, οὐκ οἶσθα ποῖον καὶ *κακὴν κακῶς* μόρον — ἔτλη (ι' αἰῶνος), 3) Βίος ἁγ. Στεφάνου τοῦ νεωτέρου, ἐν Du Cange, *κακὴν κακῶς* τὸ ζῆν ἀπέρρηξεν. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς, Greek Lexicon, γράφει, «*κακιγκάκως*» (*κακὴν κακῶς*), adv. disastrously, miserably, as he or the deserted. Stephan. Diac. 1184; Porph. Adm. 84,3 (Compare the classical *κακὸς κακῶς* and its variations).

(22 Ἰανουαρίου 1894)

M. N. Στ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ μένει.

VIII.

Ὅρθως εἶπεν ἡ κ. Βέρλεϋ τὰ μαθήματα ταῦτα οὐδὲως ἦσαν σπουδαῖα, οὐχὶ μόνον διότι ὁ Ἰωάννης, ἀήθης ἤδη πρὸς τὸ ξηρὸν διδασκαλικὸν καθήκον, ἐν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ἢ νέον ἀντικείμενον ἀγάπης διέθλεπεν, εἴτε ὡς ἄτομον, εἴτε ὡς ἀνάμνησιν ἐξ ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ μικρὸς Ρογήρος, εὐθρυπτος ὢν καὶ τὴν κρίσιν ἀναιμικός, δὲν ἠδύνατο ν' ἀντίσχη εἰς κόπους πολλοῦς.

Ἐν τούτοις ἦν εὐφρέστατος, ὁμοιάζε δὲ πρὸς ἀληθὲς ἄνθος τῶν τροπικῶν χωρῶν, ὅπερ, ἀποτόμως ἐκείθεν μεταφυτευθὲν εἰς ψυχρὰς ζώνας μόνον χάρις εἰς τὸ ἡδύ θάλασπος τοῦ θερμοκηπίου, ὅπερ ἀπετέλει περὶ αὐτὸ ἡ εὐλαβὴς στοργὴ τοῦ κ. καὶ κ. Βέρλεϋ, ἠδύνατο νὰ τηρῇται ἐν τῇ ζωῇ. Τὰ πρῶτα φύχη τοῦ ὀκτωβρίου προὔξενησαν αὐτῷ ρίγη σφοδρά· τοῦ νοεμβρίου αἱ μαῦραι ὀμίχλαι περιέβαλον αὐτὸν διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ ζόφου των, ὅτε δ' ἐπῆλθον τὰ πάχη τὸ τάλαν παιδίον, κατεψυγμένον καὶ πᾶσχον, ἀπεσύρθη θλιβερώς ἀπὸ τῆς θερμῆς ἐστίας πρὸς τὴν κλίνην αὐτοῦ. Μυρίας τότε οἱ περὶ αὐτὸ ἐλάμβανον φροντίδας καὶ προφυλάξεις, ὅπως ὁδηγήσωσιν αὐτὸ ἐπ' ὀχλήματος εἰς περίπαιτον ἐν τῷ Δάσει ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένον ἐντὸς πυκνῶν διφθερῶν καὶ ἔχον τοὺς πόδας ἐπὶ θαλψιποδίου διηνεκῶς θερμοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν τακτικῶν τούτων ἐπισκέψεων ὁ Ἰωάννης ἐγνωρίσθη πρὸς τὸν κ. Βέρλεϋ, γνήσιον ἀδελφὸν τῆς κ. δὲ Μαλφάρ, ὅστις ἦτο πλούσιος βιομήχανος διευθύνων μέγα ὑφαντήριον, τὸν δὲ τρόπον ἀπλοῦς καὶ προσηνῆς. Οὗτος πᾶραυτα ἀνήγαγε τὰς πρὸς τὸν νεαρὸν ἐπιστήμονα φιλικὰς σχέσεις εἰς βαθμὸν μεγάλης οἰκειότητος· ἀγαπῶν δὲ μέχρι λατρείας τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ, συγχῶς ἠρώτα τὸν φίλον περὶ αὐτοῦ.

— Ἐ, λοιπόν, ἀγαπητὲ διδάσκαλε ἐξ ἐπαικείας, οὕτω συγχρόνως εἴσθε ὁ ἀριστος φίλος μας, πῶς εὐρίσκετε τὸν μαθητὴν σας;

Ἐν τούτοις ἡμέρᾳ τινὶ ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίνατο πρὸς τὸ ἐρώτημα δι' ἀποθαρρυντικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ κ. Βέρλεϋ, εἴσθε δυσηρεστημένος;

— Ὅχι ἕνεκα τοῦ μαθητοῦ, ἀγαπητὲ κύριε, ἀλλ' ἕνεκα τῆς υἱείας του.

— Ἐνεκα τῆς υἱείας του; λοιπὸν μήπως ἔχετε φόβους;

— Ἀλλοίμονον! ναί.

*) Ἰδε ἀριθ. 16, σελ. 316—320.